

Απόσπασμα από το editorial του 6ου τεύχους του περιοδικού “Πρόταγμα”

[…]

Η νεοδεξιά αντεπίθεση

α) Οι Καλοί Συμμορίτες

Στην ένδοξη κι ηρωική χώρα που λέγεται Ελλάδα, που από καταβολής κόσμου την πολεμάνε οι ισχυροί της γης δίχως αυτή ποτέ να λυγίζει, έλαχε η μοίρα να υφίσταται αυτόν τον τραγέλαφο που λέγεται Σαμαράς και αυλικοί του και του οποίου τις συνέπειες, όπως είδαμε, πληρώνουμε σήμερα με τον πιο άσχημο τρόπο. Το γεγονός πως εν έτει 2013 έχουμε φτάσει η κυβερνητική πολιτική να ασκείται, μεταξύ άλλων, από την «Ομάδα Αλήθειας» (ή αλητείας;), έναν αργόσχολο γόνο βουλευτή και αποτυχημένο γελωτοποιό της Ρούλας Κορομηλά, έναν πρώην λοκατζή μπλεγμένο με το παρακράτος, έναν πρώην αριστεριστή με απωθημένα ενάντια στις παλιές του αγάπες κι έναν τυχάρπαστο κρατικοδίαιτο διπλοθεσίτη δήθεν «επιχειρηματία» που ασχολείται με τη διαδικτυακή συκοφάντηση πολιτικών αντιπάλων, δείχνει τη βαθειά πολιτική αποσύνθεση των διευθυντικών μηχανισμών της χώρας.

Το περσινό εκλογικό αποτέλεσμα και η συγκρότηση της τρικομματικής κυβέρνησης προσέφερε μια μοναδική ευκαιρία στις κάθε λογής ακροδεξιές φωνές να συγκροτήσουν μια πιο ομογενοποιημένη και εξωστρεφή τάση, ένα μπλοκ ιδεολογικής αντεπίθεσης που επιθυμεί να στρέψει τους Νεοέλληνες στην κατεύθυνση των αξιών που αυτό πρεσβεύει. Αυτός ο σωρός από μυστικοσυμβούλους, αρθρογράφους του διαδικτύου και επιφανείς ήρωες της Νεοδεξιάς έχει αναλάβει να χτίσει ιδεολογικά και πρακτικά τη «Νέα Μεταπολίτευση» όπως από καιρό μας σφυροκοπά το *Antinews.gr* και η *Δημοκρατία,* τα δύο ημιεπίσημα κανάλια του σαμαρισμού), δηλαδή να γκρεμίσουν οτιδήποτε θετικό περιείχε η πραγματική

Μεταπολίτευση: την υποχώρηση του μετεμφυλιακού (παρα)κράτους της Δεξιάς, την οριστική εγκαθίδρυση της συνταγματικής ομαλότητας, τη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου της κοινωνίας, μια γενικότερη φιλελευθεροποίηση των ηθών και μια υποχώρηση του κρατικού και αστυνομικού αυταρχισμού μεταξύ άλλων.

β) Ο λαϊκιστικός ρεβανσισμός

"Όσοι πιστεύουμε στην δημοκρατία οφείλουμε ένα μεγάλο «ευχαριστώ» στην Χρυσή Αυγή -και σοβαρολογώ απολύτως. Της το οφείλουμε για την ευκαιρία που μας προσφέρει -και μάλιστα την ώρα που την έχουμε μεγαλύτερη ανάγκη- ώστε να διορθώσουμε λάθη δεκαετιών και να κάνουμε μια νέα αρχή στην πολιτική ζωή. Είναι η ευκαιρία που δίνεται στη νομιμότητα να αναμετρηθεί, επιτέλους, με την οιονεί νομιμοποιημένη βία της Αριστεράς: αυτό το καρκίνωμα της Μεταπολίτευσης, που όλοι το φοβούνται και κανείς δεν το αγγίζει." Σ. Κασιμάτης**[1]**

Όπως και στη Δύση γενικώς, το διαζύγιο των λαϊκών τάξεων με τα δημοκρατικά και χειραφετητικά κινήματα που παρατηρείται στη δεκαετία του '60**[2]**, έφερε στην εξουσία τη γενιά που πήρε τότε τη σκυτάλη, πρωταγωνιστώντας στα νεολαιίστικα κινήματα της περιόδου. Οι κραυγές των συντηρητικών φωνών κατά της Μεταπολίτευσης μας θυμίζουν την κριτική της γαλλικής «Νέας Δεξιάς»**[3]** ενάντια στις «αξίες του Μάη του '68» ή την επίθεση των λαϊκιστών του αμερικανικού *TeaParty* στις «ελίτ» της Ουάσινγκτον και ειδικότερα στον Ομπάμα και τις αξίες που εκφράζουν σε πολιτιστικό επίπεδο. Ο γίγαντας νάνος Σαρκοζί το είχε αντιληφθεί αυτό και για να προσεταιριστεί τη λαϊκή και ακροδεξιά ψήφο είχε θέσει ως στόχο του, κατά την προεκλογική περίοδο του 2007, «να τελειώνει με το Μάη του '68», προεξοφλώντας έτσι τη ρητορική που αναπτύχθηκε από τους συντηρητικούς, τους καθολικούς και την ακροδεξιά (την περίφημη «Διαδήλωση για όλους» *[Manifpourtous])* που εξεγέρθηκαν, πριν λίγους μήνες, ενάντια στην ψήφιση του νόμου Τομπιρά ο οποίος αναγνωρίζει τον γάμο μεταξύ ομοφυλόφιλων ζευγαριών. Στις πιο φανατικές συνιστώσες αυτής της κίνησης βρίσκουμε την ιδέα πως η αντίθεση σε αυτόν τον νόμο συνιστά αντίθεση στο «λόμπι των γκέι» και τη δικτατορία της γενιάς του '68, την οποία πρέπει να ανατρέψουμε μέσω μιας «Γαλλικής Άνοιξης». Κάτι ανάλογο παρατηρούμε και στην Ελλάδα με τους Καλούς Συμμορίτες, οι οποίοι βάλλουν κατά της «Γενιάς του Πολυτεχνείου» στα πλαίσια μιας ανανεωμένης λαϊκοδεξιάς ρητορείας που, στις πιο εμπνευσμένες της στιγμές,

μπορεί να φτάσει σε ακραίες δηλώσεις του τύπου: «δε μας ενδιαφέρουν τα ανθρώπινα δικαιώματα»**[4]**.

γ) Η σύγκλιση μεταξύ ακροδεξιών και φιλελεύθερων χώρων

Η συντηρητική αυτή στροφή αποτελεί έναν κόμβο στον οποίο συναντώνται δύο πολιτικοί χώροι που μέχρι πρότινος χαρακτηρίζονταν από σημαντικές διαφορές: η παλαιοκομματικού είδους, λαϊκιστική Δεξιά τάση με αυταρχικές πολιτειακές καταβολές και συνθηματολογία εμφυλιακού περιεχομένου από τη μια μεριά, κι ένας «συνασπισμός» φιλελεύθερων και κεντρώων χώρων, που για λόγους πολιτικής επιβίωσης, αλλαγής απόψεων προς το συντηρητικότερο αλλά και απλής βλακείας (τα δύο τελευταία, άλλωστε, συνήθως ταυτίζονται!) μετατοπίζονται ολοένα και περισσότερο προς την παραδοσιακή Δεξιά. Εδώ βρίσκεται η ουσία και η σοβαρότητα του ζητήματος. Διότι δεν έχουμε να κάνουμε μόνο με την επιθετικότητα ή τη σκλήρυνση της λαϊκίζουσας ακροδεξιάς ρητορικής. Οι εθνικιστικές και ρατσίζουσες εξυπνάδες των νεοδεξιών thinktanks και των παλικαράδων του Σαμαρά είναι μεν χυδαίες και πολιτικά επικίνδυνες, ωστόσο, θα λέγαμε, ότι καθίστανται χρήσιμες κυρίως στους ενδοδεξιούς εκλογικούς ανταγωνισμούς σε ότι αφορά το εθνοπατριωτικό (και οπωσδήποτε αριστερόφοβο) κοινό**[5]**. Η μισαλλόδοξη ρητορική των εθνικιστών της ΝΔ, κουβαλώντας παράλληλα το βαρύ φορτίο της στήριξης του κυβερνητικού μνημονιακού αυταρχισμού, συναντούν κατά κάποιον τρόπο ένα ταβάνι στην επιρροή που μπορεί να έχει, εφόσον απευθύνεται σε ένα συγκεκριμένο ακροατήριο. Αντίθετα, το πλέον ανησυχητικό είναι η πολιτική μετατόπιση μιας μεγάλης μερίδας του φιλελεύθερου χώρου, που φτάνει σε τέτοιο βαθμό αυτοεξευτελισμού ώστε να ανέχεται έως και να συμπράττει σιωπηλά με τις ακροδεξιές επιλογές του Σαμαρά σε πολιτικό και κοινωνικό πεδίο. Και πρόκειται για εξέλιξη ιδιαίτερα ανησυχητική, εξαιτίας του πολύ ευρύτερου κοινού στο οποίο έχουν πρόσβαση οι συγκεκριμένοι διανοούμενοι και αρθρογράφοι, το οποίο επουδενί δεν περιορίζεται στον παραδοσιακό χώρο της Δεξιάς.

Οι σοβαροφανείς μπουφόνοι του φιλελευθερισμού

Μια όσο το δυνατόν λεπτομερή χαρτογράφηση του εν λόγω φιλελεύθερου τόξου επιχειρούμε

και στο κείμενο της ομάδας μας στο παρόν τεύχος. Το φιλελεύθερο τοπίο στην σημερινή Ελλάδα αποδεικνύεται εξόχως ποικιλόμορφο: εκτείνεται από ταλιμπάν του ΔΗΜΑΡισμού, όπως ο Ψαριανός και ο Η. Κανέλλης, μέχρι τους διάφορους «φιλελεύθερους» τύπου Τζήμερου και Μανδραβέλη, και από τις αναλύσεις διανοούμενων όπως ο Καλύβας ή ο Ράμφος έως την πολιτιστική γραμμή των *freepress* και των έτερων protagonistών του διαδικτύου. Αυτός ο -εκ πρώτης όψεως ανομοιογενής- όμιλος σοβαροφανών σχολιαστών, μαθητευόμενων πολιτικών, δημοφιλών κριτικών και «αντισυμβατικών προσωπικοτήτων», έχει καταφέρει να οικοδομήσει μια νέα τάση παρέμβασης και επιρροής στην κοινωνική ζωή των Νεοελλήνων.

Στην ουσία οι φιλελεύθερες αυτές φωνές προσπαθούν να παραστήσουν τον ιδεολογικό καθοδηγητή της ελληνικής κοινωνίας, συμπληρώνοντας τη δουλειά που κάνει σε κυβερνητικό επίπεδο το κρατίδιο του Σαμαρά και σε επίπεδο «δρόμου» τα τραμπουκοειδή της ΧΑ. Προφανώς οι τρεις αυτές ομάδες δεν είναι σε καμία περίπτωση το ίδιο πράγμα· διαφέρουν στις ιδεολογικές αναφορές τους, στα μέσα που χρησιμοποιούν, στο κοινό στο οποίο κατά βάση απευθύνονται. Ωστόσο -και αυτό είναι που πρέπει να λάβουμε σοβαρά υπόψη-, οι εξελίξεις σήμερα δείχνουν ότι αυτοί οι λεγόμενοι «νέοι φιλελεύθεροι» (κατά την έκφραση του Ν. Σεβαστάκη) παίζουν όσο πιο ανοιχτά γίνεται το παιχνίδι της κυβερνητικής ακροδεξιάς (και, κατά συνέπεια, σε μακροπρόθεσμο επίπεδο, των νεοφασιστών της ΧΑ). Μπορεί ο καθένας από τους τρεις να έχει διαφορετικούς στόχους, αλλά αυτή η «αντικειμενική» σύμπλευση, όπως θα δούμε, δεν παύει να οδηγεί προς ένα κοινό αποτέλεσμα: την προϊούσα συντηρητικοποίηση της κοινωνίας και την επάνοδο ενός παλαιοδεξιού αυταρχισμού.

α) Ο ρόλος των φιλελεύθερων μέσα στην παρούσα συγκυρία

Δεν είναι δύσκολο να διακρίνει κανείς την απεγνωσμένη -αν και όχι πάντα συνειδητή- προσπάθεια όλων αυτών των, υπερηφανευόμενων για την «επαναστατικότητα» των φιλελεύθερων ανοησιών που εκστομίζουν, αρθρογράφων να συστήσουν ένα μπλοκ ιδεών και λύσεων που θα πρέπει -είναι η μόνη μας ελπίδα, όπως λένε!- να υιοθετήσουμε και να

εφαρμόσουμε. Οι στήλες εφημερίδων των μεγαλοεκδοτών ή αυτές των *freepress,* οι ιστοσελίδες περισπούδαστων *bloggers*, οι αντίστοιχοι χώροι εμπνευσμένης συλλογικής αρθρογραφίας (σαν το *Protagon.gr*) ή τα προσφάτως εισηγμένα στο χρηματιστήριο ιδεών βιβλιο-περιοδικά**[6]** είναι γεμάτα με άρθρα και αρθρίδια τέτοιας μεταμοντέρνας φιλελεύθερης επινόησης.

Μπορεί οι συντάκτες τους να εκκινούν από διαφορετικές αφετηρίες ή να υπερασπίζονται διαφορετικά προτάγματα ή και συμφέροντα, ωστόσο, κοινός τόπος των παρεμβάσεών τους είναι η προπαγάνδα υπέρ της ανάγκης για εκσυγχρονισμό και εκδυτικισμό που δήθεν έχει η ελληνική κοινωνία, όπως και υπέρ της επικράτησης της «υπευθυνότητας» και του «πολιτικώς ορθού», που θα αντικαταστήσουν την «ανορθολογικότητα» της «παλαβής Αριστεράς» αλλά και της ελληνικής πραγματικότητας γενικότερα. Ακροβατώντας μεταξύ της ψευδο-επιστημονικότητας, του *lifestyle* και της επιτηδευμένης εναλλακτικότητας, το φιλελεύθερο αυτό ρεύμα προσπαθεί να αναδειχθεί σε πρότυπο πολιτικής υπευθυνότητας, αλλά και αγώνα ενάντια σε όλες τις «παθογένειες» και τα «κακές συνήθειες» του ελληνικού λαού. Περήφανο για την υποτιθέμενη αντισυμβατικότητά του, πασχίζει να πρωτοστατήσει στην αναμέτρηση με τα δεινά του παρελθόντος και του παρόντος, με όλα αυτά που το ίδιο θεωρεί ως κατάρες της Μεταπολίτευσης.

β) Η εμμονή με τη Μεταπολίτευση

Σε αυτό το μήκος κύματος, ο μέσος φιλελεύθερος αρθρογράφος ξελαρυγγιάζεται για να καταγγέλλει το πολιτικο-κοινωνικο-πολιτιστικό DNA του Νεοέλληνα -που οικοδομείται με υλικά όπως η χαλαρότητα, η αμετροέπεια, η γενικευμένη διαφθορά, η καθημερινή αγένεια, η τεμπελιά, η ανοργανωσιά, ο κρατισμός, ο τριτοκοσμισμός κ.λπ.- ως τον απόλυτο φταίχτη για τα δεινά που περνά η χώρα (και, κατά συνέπεια, ολόκληρο το «ευρωπαϊκό οικοδόμημα»!). Μια τέτοια ανάλυση, όταν δεν είναι προϊόν ενορχηστρωμένης προπαγάνδας ή καλοπληρωμένης στρατευμένης υπηρεσίας, μοιάζει τουλάχιστον αφελής και πολιτικά επικίνδυνη. Όχι γιατί οι συγκεκριμένες καταγγελίες δεν αντιστοιχούν πολλές φορές σε υπαρκτά προβλήματα της νεοελληνικής κοινωνίας**[7]**, αλλά διότι: α) στο πλαίσιο της

γενικευμένης επίθεσης εναντίον της Μεταπολίτευσης ομαδοποιούνται με εντελώς επιφανειακό και αφελή τρόπο τα χαρακτηριστικά των Νεοελλήνων, με αποτέλεσμα να στοχοποιούνται και στοιχεία που κάθε άλλο παρά αρνητικά και στείρα μπορούν να θεωρηθούν. Έτσι, ο δρόμος προς το φιλελεύθερο «συμμάζεμα» περνά μέσα από την πάταξη της ελευθεριότητας που απολαμβάναμε, όπως και την καταστροφή της όποιας λαϊκότητας - δια της ταύτισής της με τον δαίμονα του λαϊκισμού. Β) Θέλοντας ο εγχώριος φιλελευθερισμός να αποδομήσει και να απονομιμοποιήσει τα «αρχαϊκά» και «απολίτιστα» χαρακτηριστικά μας, προτάσσει με τρομερή αφέλεια την ανάγκη για έναν απλό και δίχως περαιτέρω σχόλια εκδυτικισμό της χώρας, αποκρύπτοντας βέβαια το γεγονός ότι η παρηκμασμένη Δύση λίγα έχει πλέον να μας προσφέρει ως πρότυπο κοινωνικής λειτουργικότητας ή έστω πολιτικής ευταξίας.

Σε τελική ανάλυση, είναι η στάση του υποτιθέμενου ανθού της δυτικοθρεμμένης διανόησης της χώρας, ο οποίος, όχι μόνο δεν αρθρώνει κουβέντα ενάντια στον κωμικοτραγικό τρόπο με τον οποίο κυβερνάται η χώρα, αλλά καμώνεται πως εξασκεί το κριτικό του λειτούργημα βάλλοντας εναντίον οποιουδήποτε άλλου *εκτός από αυτούς που ασκούν σήμερα την εξουσία στην Ελλάδα*[8],που αποτελεί το πειστικότερο δείγμα της *βαθειάς ανθρωπολογικής οπισθοδρόμησης* που παρατηρείται μέσα στη Δύση. Όχι πως είμαστε της άποψης ότι θα πρέπει να γίνεται αποκλειστικά και μόνο κριτική στους εκάστοτε κυβερνώντες, λες κι αυτοί μας πέφτουν, κάθε φορά, από τον ουρανό, δίχως να έχουν τη στήριξη ή, έστω, την ανοχή ενός κρίσιμου μέρους της κοινωνίας· άλλο αυτό όμως κι άλλο η πρόστυχη και αναξιοπρεπής στάση που συνίσταται στο να εξαντλούμε την όποια κριτική μας διάθεση στους πιο εύκολους στόχους.

γ) Ο αυτοεξευτελισμός της διανόησης

Η ποιότητα και το ήθος ενός διανοούμενου φαίνεται όχι μόνο από την κριτική του στους κατεστημένους θεσμούς, έτσι γενικά κι αόριστα (όταν με «θεσμούς» εννοούμε τα ήθη και τις νοοτροπίες ενός λαού, τις συνήθειές του, την πολιτική του συμπεριφορά κ.λπ.), αλλά και από τη διάθεσή του να συγκρουστεί με την εκάστοτε εξουσία, τουλάχιστον όταν βρισκόμαστε σε κρίσιμες και εξαιρετικές συγκυρίες όπως η σημερινή. Παλιότερα άλλοι τα έβαζαν με Πάπες, αυτοκράτορες και δικτάτορες, ενώ σήμερα οι εγχώριοι αστέρες φοβούνται να πουν το αυτονόητο για να μην κατηγορηθούν για «λαϊκισμό». Και γι’ αυτό τους έβαλε τα γυαλιά ο

σχεδόν αιωνόβιος Νάνος Βαλαωρίτης, με την επιστολή του προς τον Α. Σαμαρά**[9]**. Η ίδια δουλοφροσύνη φαίνεται να χαρακτηρίζει τις παρεμβάσεις των εν λόγω διανοούμενων και μετά τη δολοφονία του Π. Φύσσα: οι πιο εμμονικοί συνεχίζουν να μιλάνε για τα «δύο άκρα» και τις ευθύνες της Αριστεράς, ενώ οι λιγότερο πωρωμένοι παρουσιάζουν το φονικό ως ενσάρκωση των κακοδαιμονιών του δύσμοιρου έθνους μας.Ειδικά μετά και τον θάνατο των δύο εκ των τριών χρυσαυγιτών που δέχτηκαν δολοφονική επίθεση στις αρχές Νοεμβρίου, το τροπάριο συνεχίζεται ασταμάτητο: καμιά ανάλυση, μόνο οιμωγές για τη «βία» κι αυτούς που την καλλιεργούν τόσα χρόνια.

Αλλά, φυσικά, όπως έχουμε ξαναπεί, αυτή μας η επαναλαμβανόμενη κριτική στους διανοούμενους δεν είναι προϊόν κάποιας εμμονής μαζί τους. Απλώς θεωρούμε την υποχώρηση της οποιασδήποτε κριτικής τους διάθεσης, η οποία δεν συνιστά σε καμία περίπτωση ελληνική ιδιαιτερότητα, χαρακτηριστικό δείγμα της σταθερής παρακμής της νεοτερικής δυτικής κληρονομιάς, στα πλαίσια της οποίας και άνθισε ο ανθρωπολογικός τύπος του διανοούμενου, όπως έχουμε συνηθίσει να τον αντιλαμβανόμαστε. Παρακμή, που προφανώς δεν χαρακτηρίζει απλά το χώρο των διανοούμενων, αφού μπορούμε διακρίνουμε τις ρίζες της σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής μέσα στις σύγχρονες δυτικές κοινωνίες. Με το κείμενοτου Ν. Κασφίκη, «Μια ανθρωπολογική ανάλυση της τριλογίας του Μπάτμαν: σχόλια πάνω στην αποσάθρωση των δυτικών κοινωνιών» μας δίνεται η ευκαιρία να θίξουμε, μεταξύ άλλων, ορισμένες παραμέτρους αυτής της παρακμής, η οποία συμβαδίζει με την ολοένα και μεγαλύτερη εμπέδωση του μοντέλου της κοινωνίας της κατανάλωσης.

[1] *«Η ευκαιρία της Χρυσής Αυγής για τη δημοκρατία», Καθημερινή της Κυριακής, 16/9/2012.*

[2] *Βλ. σχετικά και το κείμενο του Στιβ Φρέιζερ, «Ευχαριστούμε, TeaParty», Πρόταγμα, τ. 2, Ιούνιος 2011.*

[3] *Μιας πιο διανοούμενης εκδοχής της ακροδεξιάς, από την οποία εμπνέεται, κατά παλιότερη δήλωσή του, ο Μ. Βορίδης.*

[4] *Όπως είχε απαντήσει ξερά ο γραμματέας του υπουργικού συμβουλίου, Π. Μπαλτάκος στην Εθνική Επιτροπή για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, «Κατά τη μόνη συνάντησή του με το προεδρείο της Επιτροπής (7.12.2012), ο κ. γενικός γραμματέας μάς επιφύλαξε υποδοχή περιφρονητική προς τον θεσμό που εκπροσωπούμε και ανάρμοστη με το αξίωμα που του*

έχετε αναθέσει. Δήλωσε ότι δεν τον ενδιαφέρουν, ως εκπρόσωπο της κυβέρνησης και της Νέας Δημοκρατίας, το έργο της Επιτροπής και τα δικαιώματα του ανθρώπου, ούτε οι σχετικές διεθνείς υποχρεώσεις της χώρας, και συνειδητά ώς τώρα δεν έκανε τίποτα για να διευκολύνει την απρόσκοπτη λειτουργία της Επιτροπής» (από επιστολή της ΕΕΔΑ που παραθέτει η Α. Ψαρρά, «Δε μας ενδιαφέρουν τα ανθρώπινα δικαιώματα», Εφημερίδα των Συντακτών, 27/2/2013).

[5] *Φαινόμενο που ενισχύεται λόγω της διαφαινόμενης εδραίωσης του δεξιότερου της ΝΔ εκλογικού κοινού.*

[6]*Βλ. τα*Athens Review of Book*και* The Books' Journal.

[7] *Παγίδα στην οποία πέφτει πολύ συχνά η Αριστερά όταν, στο πλαίσιο του πολιτικο-εκλογικού παιχνιδιού, αποφεύγει να μιλήσει ανοιχτά για τα «κακώς κείμενα» της εποχής μας ή για υπαρκτά ζητήματα των οποίων τη σοβαρότητα εκμεταλλεύεται η ακροδεξιά για να θεωρητικολογήσει υπέρ των αξιών της.*

[8] *Ξεχνώντας, άλλωστε, πως είναι ο ίδιος προϊόν, σε πολιτιστικό επίπεδο, των κινημάτων της δεκαετίας του '60 και του '70 και πως, ως εκ τούτου, είναι αυτοκτονικό να συμμαχεί με τους επίδοξους ιστορικούς τους νεκροθάφτες.*

[9] *Βλ. «Επιστολή του ποιητή Νάνου Βαλαωρίτη στον Αντ. Σαμαρά για τη Χρυσή Αυγή», Το Βήμα, 29/5/2013.*

[...]

Πηγή:protagma